

ἰδιαίτερο ρυθμὸς τίς τόσες ἔκπαγλες, ἀνεξάντλητες ὁμορφίαις της. Εὐτυχισμένος ὅποιος καταλαβαίνει τὴ Ζωή! Νὰ ὁ γεννημένος τεχνίτης! Poeta nascitur non fit!

Παρίσι 12. Ζ'. 1925.

Μ. ΒΑΛΑΣΣ

Υ. Γ. Γενικὸ θαλάσσωμα στὸ προηγούμενο κεφάλαιο. Βάλληκε ὁ τυπογράφος νὰ ἀποδείξει πὼς δὲ ξέρω τί μοῦ γίνεται ἀπὸ ἐποικὴ τυπικοῦ. Ἄς μὲ συγχωρέσουν οἱ ἀναγνώστες μου καὶ ἂς κάμουν τὸ ἐπανώτατο *σπανιώτατο* (σελ. 186. β'. γρ. β'. παραγρ.) — ἂς διαβάσουν γυμνῆς καὶ καθαρῆς διανοηκότητος (ἴδια σελίδα στὸ τέλος τῆς προτελευταίας παραγράφου) καὶ στὸ ἀκόλουθο κατεβατὸ στὴ μέση περίπου: «τοὺς Φαρισαίους, τοὺς ἔκπορνευτὲς τῆς Σκέψης καὶ τοὺς μαστροποὺς τῆς Τέχνης» κολλώντας ἓνα ἐρωτηματικὸ μετὰ τὸ «γενεές».

Μ. Β.

ALEXANDRE KOUPRINE

## Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἕνας βασιληᾶς ἐκάλεσε μιὰ μέρα ὅλους τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς ποιητὲς τοῦ βασιλείου του· καὶ σὰν μαζεύτηκαν ὅλοι, τοὺς ρώτησε:

— Τί εἶναι Εὐτυχία;

— Εὐτυχία γιὰ μένα, — ἀποκρίθηκε γρήγορα ὁ πρῶτος — εἶναι νὰ θαυμάζω πάντα τὴ λάμψη τῆς θείας σου μορφῆς καὶ νὰ αἰσθάνωμαι παντοτινά.....

— Νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν! — ἐπρόσταξεν ὁ βασιληᾶς μὲ ἀπάθεια. — Ἄλλος!

— Εὐτυχία εἶναι ἡ δύναμη. Βασιληᾶ μου, εἴσαι εὐτυχής! φώναξεν ὁ δευτερός.

Μὰ ὁ βασιληᾶς μ' ἓνα στρυφνὸ μειδίαμα εἶπε:

— Ὡστόσο ἐγὼ πάσχω ἀπὸ αἰμορροΐδες καὶ δὲ μπορῶ νὰ γιατρευτῶ. Ἄς τοῦ ξερριζώσουν τὴ μήτη! Ὁ ἐπόμενος.

— Εὐτυχία εἶναι ὁ πλοῦτος! εἶπεν ὁ τρίτος.

Μὰ ὁ βασιληᾶς ἀποκρίθηκε:

— Εἶμαι πλούσιος καὶ ὅμως τὴν εὐτυχία ἀκόμα τὴ

ζητῶ. Σὲ φτάνει μιὰ βέργα ἀπὸ μάλαμα πὺν νᾶχει ἴσο βάρος μὲ τὸ κεφάλι σου;

— Ὡ, βασιλῆᾶ μου!

— Θὰ τῶχεις. Δέστε του στὸ λαιμὸ μιὰ βέργα ἀπὸ μάλαμα, πὺν νᾶχει ἴσο βάρος μὲ τὸ κεφάλι του καὶ ρῖξε τὸν ζητιάνον αὐτὸ στὴ θάλασσα.

Καὶ ὁ βοσιληᾶς, ἀνυπόμονος, ἐφώνηξε:

Ὁ τέταρτος!

Τότ' ἐπλησίασ' ἓνας κουρελιάρης μὲ κάτι μάτια φλογερά:

— Ἀρχοντά μου! ἐμουρμούρισε. Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι πολὺ μέτριας. Πεινῶ. Δόσε μου νὰ φάγω καὶ θὰ γίνω εὐτυχὴς καὶ σ' ὅλον τὸ κόσμον θὰ σ' ἐγκωμιάζω.

— Δόσε του νὰ φάγει, εἶπεν ὑπερήφανα ὁ βασιλῆᾶς καὶ σὰν ἀποθάνει ἀπὸ κακοστομαχιά νὰ μὲ εἰδοποιήσετε.

Δυὸ ἄλλοι ἔρχονται μὲ τὴ σειρά τους. Ὁ ἓνας, εὐρωστος ἀθλητῆς μὲ ρόδινο σῶμα καὶ ταπεινὸ μέτωπο, εἶπε:

— Εὐτυχία εἶναι ἡ δημιουργικὴ δύναμις.

Κι ὁ ἄλλος κιτρινιάρης λιγνὸς ποιητῆς, ἐψιθύρισε:

— Ἡ εὐτυχία βρίσκεται στὴν ὑγεία.

Μὰ ὁ βασιλῆᾶς χαμογέλασε πικρὰ καὶ ἀποφάνθηκε:

— Ἄν ἦτανε στὸ χέρι μου ν' ἀλλάξω τὶς τύχες σας, σ' ἓναν μῆνα, καλέ μου ποιητή, θὰ παρακαλοῦσες τοὺς θεοὺς νὰ σοῦ στείλουν καμμιά Μοῦσα νὰ σ' ἐμπνεύσει, καὶ σύ, ποῦσαι σὰν ἄλλος Ἡρακλῆς, θάτρεχες νὰ ζητᾷς ἀπ' τοὺς γιатροὺς δυναμωτικὰ φάρμακα. Ἄμετε στὸ καλὸ. Ποιανοῦ ναι τώρα ἡ σειρά;

— Θνητέ! ἐπρόφερεν ὑπερήφανα ὁ ἑβδομος, μὲ νάρκισσους στολισμένους.— Ἡ Εὐτυχία εἶναι μέσ στὸ μηδενικό!

— Νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι! πρόσταξεν ἀμέσως ὁ ἄρχοντας:

— Συχώρα με, βασιλῆᾶ μου, συχώραμε! — τραύλιζεν ὁ κακομοίρης, πὺν εἶχε γίνει πιδὶ κίτρινος κι ἀπ' τοῦ νάρκισσου τὰ πέταλα. Δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτό.

Μὰ ὁ βασιλῆᾶς ἔκαμε μιὰ χειρονομία, χασμουρήθηκε καὶ διάταξε ξηρά:

— Πάρτε τον ἀπὸ δῶ... Ἀποκεφαλῆστε τον. Ὁ λόγος τοῦ βασιλῆᾶ εἶναι σταθερὸς σὰν τὸν ἀχάτη.

Κι ἄλλοι πολλοὶ εἶπαν τὴ γνώμη τους μὲ τὴ σειρά

τους. "Ενας ἀπ αὐτοὺς εἶπε μιὰ λέξη μόνο :

— Ὁ ἔρωτας.

— Χά, χά, χά ! δόστε του ἑκατὸ ἀπ τὶς ὁμορφότερες γυναῖκες καὶ κορίτσια τοῦ βασιλείου μου—εἶπεν ὁ βασιλεὺς γελώντας σαρκαστικά — δόστε του ὅμως μαζὺ κι ἓνα ποτήρι δηλητήριο, κι ὅταν θᾶρτει ἡ στιγμή εἰδοποιεῖτέ με : θάρτω νὰ θαυμάσω τὸ πτώμα του.

Κι ἓνας ἄλλος εἶπεν ἀκόμα :

— Εὐτυχία γιὰ μένα εἶναι νὰ μπορῶ νὰ πραγματοποιῶ ἀμέσως ὅλες μου τὶς ἐπιθυμίες κι ὅλους μου τοὺς πόθους.

— Καὶ τί ποθεῖς αὐτὴ τὴ στιγμή ρώτησεν ὁ βασιλεὺς μὲ κακεντρέχεια.

— Ἐγώ ;

— Ναί, ἐσύ.

— Ἀρχοντά μου... μὰ αὐτὴ ἡ ἐρώτηση εἶναι ὅλως διόλου ἀπρόοπτη.

— Ἀς τὸν θάψουν ζωντανό... Μὰ τί ; κι ἄλλος σοφός ; Ἀς εἶναι... ἔλα. πλησίασε. Μήπως ξέρεις ἐσὺ ποὺ βρίσκεται ἡ εὐτυχία ;

Κι ὁ σοφὸς—ποὺ ἦτανε ἀληθινὰ σοφὸς—ἀποκρίθηκε ;

Ἡ εὐτυχία βρίσκεται μέσα στὴ γοητεία τῆς ἀνθρώπινης σκέψης.

Ἡ βλεφαρίδες τοῦ βασιλεῦς ἀνοιγόκλεισαν καὶ γεμάτος θυμὸς :

— Ἀ ! Ἡ ἀνθρώπινη σκέψη ! Καὶ τί πρᾶμμα εἶν' αὐτὴ ἡ ἀνθρώπινη σκέψη ;

Κι ὁ σοφὸς—ποὺ ἦτανε ἀληθινὰ σοφὸς—χαμογέλασε μὲ οἶχτο μὰ δὲν ἀποκρίθηκε.

Τότε ὁ βασιλεὺς διάταξε νὰ τὸν κλείσουν σὲ μιὰ ὑπόγεια φυλακὴ ποὺ βασίλευε αἰώνιο σκοτάδι καὶ ποὺ δὲν ἔφτανε κανένας κρότος ἀπ τὸν ἔξω κόσμος.

Κι ὕστερ' ἀπὸ ἓνα χρόνον ὁδηγήσανε μπρὸς στὸν βασιλεῦς τὸ φυλακισμένο, τυφλό, κουφὸ καὶ ποὺ μόλις στεκότανε στὰ πόδια του.

— Λοιπὸν ;—ρώτησ' ὁ βασιλεὺς—εἶσαι εὐτυχισμένος ;

Καὶ ὁ σοφὸς ἤσυχα.

— Ναί, εἶμαι εὐτυχισμένος. Μέσ στὴ φυλακὴ μου ταυτόχρονα εἶμουνα δυνατός, πλούσιος, ἔρωτεμένος, χορτᾶ-

τος καὶ πεινασμένος, κι ὅλ' αὐτὰ τὰ χρωστῶ στὴ σκέψη μου.

— Τί εἶναι λοιπὸν αὐτὴ ἡ σκέψη; φώναξ' ὁ βασιληᾶς ἀνυπόμονα.—Σέ πέντε λεπτά θὰ σὲ κρεμάσω καὶ θὰ σὲ φτύσω κατὰμουτρα, καταραμένε. Ἡ σκέψη σου θὰ σὲ παρηγορήσει; Καὶ τί θ' ἀπογίνουν οἱ σκέψεις σου ποὺ θάχεις διασκορπίσει σ' ὅλον τὸν κόσμο;

Μὰ ὁ σοφὸς—ποὺ ἦτανε ἀληθινὰ σοφὸς—ἀποκρίθηκε ἥρεμα.

— Φτωχὲ θνητέ! Ἡ σκέψη εἶναι ἀθάνατη.

M. A.

## ΠΡΩΤΟΝΟ

ὦ πόσο ἀργά, τὰποσπερνά  
βαθαίνει ὁ Νοῦς, μὲς τοὺς βυθοὺς  
κάποιων λυγμῶν.

Κι ὀργὰ γοργά, Νύχτα καὶ νά!  
βαθαίνει ὁ Νοῦς, μὲς τοὺς βυθοὺς  
ποιῶν ὀδυρμῶν.

Μὰ ἡ δροσανγὴ..—ποὺ εἶναι οἱ δαρμοὶ—  
βαθαίνει ὁ Νοῦς, μὲς τοὺς βυθοὺς  
κάποιων παλμῶν

Κι ὦ ἐσὺ Πηγὴ — ποὺ εἶν' οἱ λυγμοὶ —  
βυzaίνει ὁ Νοῦς, μὲς τοὺς βυθοὺς  
ποιῶν στοχασμῶν

ΦΩΤΗΣ ΓΙΑΧΑΡΑΣ